

Nr 92.

Av herr **Lindhagen**, *om parlamentarisk kontroll på utrikespolitiken m. m.*

Den parlamentariska kontrollen på utrikespolitiken bottnar, trodde vi, i själva folkets deltagande så gott sig göra lät i utrikespolitiska angelägenheter likaväl som i inrikespolitiska. Dessa illusioner få väl nu, om vi skola vara uppriktiga, anses brustna. De folkliga fredsrörelserna ringaktas, valmännen hava föga att säga och de meniga riksdagsmännen just icke mera. Utrikespolitiken styres som förut av regeringen och bakom den står oftast en enskild förenings, nordiska interparlamentariska förbundets, ledare. Därför är också, som i annan motion erinras, den interparlamentariska gruppen särskilt tillgodosedd i riksstaten. Man beviljar, såsom begripligt är, gärna anslag åt sig själv och avslår ganska obekymrat anslag åt andra. Gruppmedlemmarna betyda icke heller särdeles mycket. Den i tredje huvudtiteln omtalade »gruppens verksamhet» är endast några fås tämligen ostörda verksamhet.

Med anledning härav och under återopande av motiveringen till motionerna om anslag till svenska freds- och skiljedomsföreningen och fredsbyrån i Bern (nr 91) och om allmänna val för utseende av ombud till svenska ombud vid nationernas förbunds delegerademöten (nr 88) får jag hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av de under tredje huvudtiteln äskade anslagen till interparlamentariska fredsgruppen och dess överavdelningar ville uttala och till regeringen framföra sin uppfattning:

att det vore angeläget om svenska folkets valda representanter erhöles mera omedelbart inflytande på utrikespolitiken och icke företrädesvis en enskild förening;

att det vore önskligt att nordiska interparlamentariska förbundet understundom sammanträdde, såsom dess stadgar förutsätta, i kongresser och icke bara i delegerademöten;

samt att det likaledes förtjänade övervägas, huruvida ej folkrepresentanterna i olika länder och särskilt i de nordiska länderna kunde omedelbart och med lika rätt för alla sammanföras till gemensamma sammanträffanden och förhandlingar.

Stockholm den 21 januari 1921.

Carl Lindhagen.
